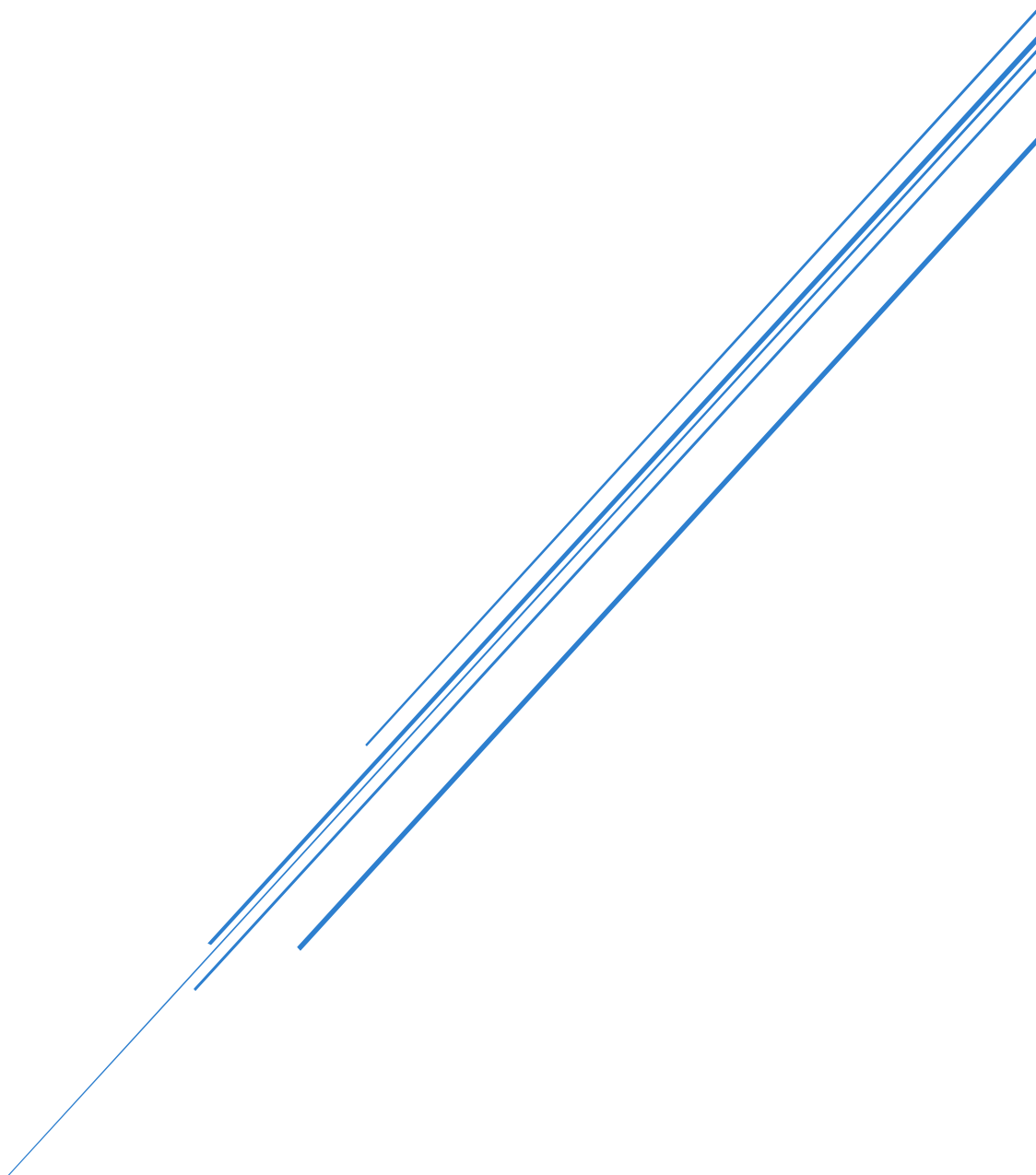

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ Β1

Σχολικό έτος 2023-2024

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Ιστορίες του Β1

Όλα τα παιδιά του Β1 (2023-2024) στα πλαίσια του μαθήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας και Λογοτεχνίας κατάφεραν να συνεργαστούν! Το αποτέλεσμα ήταν μία μικρή ιστορία, μα πολύ διδακτική. Διδακτική και ως προς την ίδια τη διαδικασία της συγγραφής. Ο τίτλος της ιστορίας δόθηκε από τον εκπαιδευτικό μετά το πέρας της επιμέλειας.

Οι μαθητές

(σε αλφαβητική σειρά)

Αρμπάν Άλλα
Τζούλια Άλλα
Άννα Ανδριγιαννάκη
Εμμανουήλ Ανδριγιαννάκης (Μανώλης)
Ελένη Μαρία Ανδρουλιδάκη (Σελήνη)
Ιωάννης Αντωνακάκης (Γιάννης)
Ιωάννης Βασιλάκης (Γιάννης)
Ιωάννα Βερβεράκη
Ερμιόνη Βρέντζου
Ηλιάννα-Ραφαέλα Γεωργαλή (Ηλιάννα)
Παρασκευή Γιαννακάκη (Εύη)
Δήμητρα Σολομία Γκαβράν (Δήμητρα)
Ανγκελίνα Γκιόκα
Χρυσή Δουλγεράκη
Γεωργία-Θάλεια Επταμηνιτάκη (Ζέτα)
Γκρισέλντα Ζενέλι (Γκίσα)
Φανουρία Κατσικαλάκη (Φανή)
Ελένη Πολυχρονάκη (Ελενα)
Αμαλία Μαρία Σαραντουλάκη (Αμαλία)
Μέγκι Τσουλλχάϊ
Νικολέτα Παρασκευή Τσουρδίνη (Νικολέτα)
Μαρία Ευαγγέλια Χριστοδουλάκη (Μαριεύα)
Μαρία Χριστουλάκη

Ο εκπαιδευτικός

Γιάννης Τζωρτζακάκης

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Ξυλάκι παγωτό ή Το ξωτικό

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα μακρινό χωριό ζούσαν τρεις φίλοι. Μια μέρα πήγαν στην παιδική χαρά για να κάνουν κούνια και να φάνε παγωτό. Δεν είχε περάσει πολλή ώρα όταν ξαφνικά είδαν κάτι παράξενο. Ήταν κάτι μαγικό; Ήταν, πάντως, κάτι φωτεινό. Κάτι σαν να ήταν κρυμμένο πίσω από ένα δέντρο. Διπλά του υπήρχε και ένα ξωτικό! Είχε μεγάλα αυτιά και ξανθά μαλλιά και φαινόταν να προστάτευε ένα αντικείμενο, το οποίο έμοιαζε με ξύλινο ραβδί. Έλαμπε πεντακάθαρο και ήταν πολύχρωμο σαν ουράνιο τόξο. Το ξωτικό σε μια στιγμή έσκυψε, πήρε ένα μανιτάρι και το έφαγε. Το αποτέλεσμα ήταν να μεταφερθεί το ξωτικό σε άλλη διάσταση και το ραβδί να μείνει απροστάτευτο. [Μεταξύ μας το ξωτικό στη συνέχεια της ιστορίας μας θα γινόταν τοξικό για τους πρωταγωνιστές μας, οπότε ο συγγραφέας αντί να το θανατώσει προτίμησε να το αποκρίνει από τους ήρωες της ιστορίας μας.] Το μεγαλύτερο παιδί, τότε, αποφάσισε να αρπάξει γρήγορα το ραβδί και να το πάει στους φίλους του.

- Κοιτάξτε ένα ξυλάκι που βρήκα πίσω από το δέντρο!
- Ω, δεν φαίνεται ένα συνηθισμένο ξυλάκι, είπαν τα όλα παιδιά με μία φωνή.

Και καθώς, λοιπόν, τα παιδιά το κρατούσαν στα χέρια τους και έπαιζαν, τους έπεσε κάτω στο χώμα. Αμέσως εμφανίστηκε μπροστά τους μια πανέμορφη νεράιδα, η οποία ήθελε να μάθει τι έγινε το ξωτικό! Το γνώριζε προσωπικά, βλέπετε. Τα παιδιά της εξήγησαν τι έγινε. Και αυτή

Ιστορίες του Β1

για να τα ανταμείψει για την ειλικρίνειά τους τους είπε πως έχουν μία ευχή το καθένα. Το μεγαλύτερο παιδί διάλεξε να αποκτήσει τη δυνατότητα να αγοράζει όποιο βιβλίο ήθελε. Το επόμενο να έχει όποιο video game ήθελε. Και το μικρότερο παιδί είπε: «Θέλω κάθε φορά που πεινάω να τρώω παγωτό». Έτσι και έγινε. Το μικρό παιδί κάθε φορά όταν πεινούσε εμφανιζόταν ένα παγωτό ξυλάκι το χέρι του. Και πολλές φορές έδινε και στους φίλους του! Μια μέρα, όμως, οι ευχές τελείωσαν. Ίσως το είχε παρακάνει λιγουλάκι. Ήταν, βλέπετε, ένας όρος από τους όρους της συμφωνίας με τη νεραϊδα. Έπρεπε, λοιπόν, από τότε και στο εξής, να τρώει κανονικό παγωτό όπως και οι υπόλοιποι άνθρωποι. Έτσι και έγινε. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

ΤΕΛΟΣ

Ιστορίες του Β1

****

**

*

Η διαδικασία της συγγραφικής δημιουργίας, μια δυο προτάσεις κάθε μαθητής/-τρια, μας συνεπήρε και έτσι μετατρέψαμε μέρος της αξιολόγησης του μαθήματός μας σε άσκηση δημιουργικής γραφής. Ένας διαφορετικός τρόπος αξιολόγησης κατά τον οποίο η κατανόηση του κειμένου και η γνώση της λογοτεχνικής θεωρίας διαγνώστηκαν στην πράξη.

Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό και πέρα από κάθε προσδοκία αποδοτικό. Αφορμή στάθηκαν οι στίχοι του τραγουδιού «**Η φάμπρικα**».

Το κείμενο εντάσσεται στη θεματική «Εργασία» της Β' Λυκείου. Το ζητούμενο της άσκησης ήταν να συνεχίσουν την αφήγηση της ιστορίας με τον δικό τους μοναδικό, ευφάνταστο και υπέροχο, όπως αποδείχτηκε, τρόπο. Ακολουθούν τα παραδείγματα των παιδιών που ανταποκρίθηκαν στην ώρα τους. 2 από τα 23! Πολύ καλό ποσοστό! Και ένα ακόμα.

*

**

***

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Η φάμπρικα

Πρώτη ερμηνεία: Λάκης Χαλκιάς
Άλμπουμ: Μετανάστες
Συνθέτης: Γιάννης Μαρκόπουλος
Στιχουργός: Γιώργος Σκούρτης
Έτος κυκλοφορίας: 1974

Η φάμπρικα δε σταματά
δουλεύει νύχτα μέρα
και πώς τον λεν το διπλανό
και τον τρελό τον Ιταλό
να τους ρωτήσω δεν μπορώ
ούτε να πάρω αέρα.

Δουλεύω μπρος στη μηχανή
στη βάρδια δύο δέκα
κι από την πρώτη τη στιγμή
μου στείλανε τον ελεγκτή
να μου πετάξει στο αυτί
δυο λόγια νέτα σκέτα.

Άκουσε φίλε εμιγκρέ
ο χρόνος είναι χρήμα
με τους εργάτες μη μιλάς
την ώρα σου να την κρατάς
το γιο σου μην το λησμονάς
πεινάει κι είναι κρίμα.

Κι εκεί στο πόστο μου σκυφτός
ξεχνάω τη μιλιά μου
είμαι το νούμερο οχτώ
με ξέρουν όλοι με αυτό
κι εγώ κρατάω μυστικό
ποιο είναι τ' όνομά μου.

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Μαρία Ευαγγελία Χριστοδουλάκη

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Ιστορίες του Β1

[...] Η δουλειά στο εργοστάσιο δεν σταματά και οι ώρες εργασίας είναι πολλές και ατελείωτες. Η ευθύνη είναι πολύ μεγάλη όταν δουλεύεις σε έναν τέτοιο χώρο όπως και οι απαιτήσεις αρκετά μεγάλες. Ο Μάριος δουλεύει σε εργοστάσια από μικρή ηλικία για να μπορέσει να θρέψει και τον γιο του. Στο σπίτι τους υπήρχαν μέρες που δεν είχαν φαγητό να φάνε, πολλές φορές στην κυριολεξία. Ο ίδιος ο Μάριος εν ώρα εργασίας το σκέφτεται και στεναχωριέται και βρίσκει παρηγοριά στο να μιλάει με τον διπλανό του. Το αφεντικό του όμως δεν έχει την ίδια άποψη. Και μάλιστα, όσο περνάνε οι μέρες, του φέρεται πάρα πολύ σκληρά. Του έχει απαγορεύσει να μιλάει με τους συνεργάτες του. Κάθε μέρα του φωνάζει ακόμα και για το παραμικρό πράγμα που μπορεί να έχει κάνει λάθος ή όταν έχει ξεχάσει να κάνει κάτι.

Μια μέρα όμως ο Μάριος έβγαλε την βάρδιά του κύριος και κατάφερε να κάνει και μια δουλειά επιπλέον που μέχρι τώρα κανένας δεν την κατάφερνε. Και αντί το αφεντικό του να τον συγχαρεί, του βάζει τις φωνές διότι δεν του είχε αναθέσει εκείνη την δουλειά. Εκείνη την στιγμή ο Μάριος δεν άντεξε και ξέσπασε σε κλάματα και φωνές... Έγινε χαμός... Ο Μάριος παραιτήθηκε... Όταν, όμως, αυτό που έγινε, αλλά και η ιστορία του Μάριου, έφτασε στα αυτιά του διευθυντή του εργοστασίου... απέλυσε εκείνον τον αρχιμηχανικό και παρακάλεσε τον Μάριο να γυρίσει πίσω στην δουλειά.

Οι μέρες πέρασαν και εκείνο το σκηνικό ξεχάστηκε. Μια μέρα, ο Μάριος πήγε στο γραφείο του διευθυντή του. Και εκείνος του ανακοίνωσε τα

Ιστορίες του Β1

ευχάριστα νέα ότι θα πάρει την θέση του αρχιμηχανικού. Ο Μάριος πέταξε από την χαρά του και δέχτηκε κατευθείαν χωρίς κανέναν δισταγμό τη θέση που του προσέφερε. Έτσι ο Μάριος τρισευτυχισμένος πλέον, που αναγνωρίστηκε η προσπάθειά του, πηγαίνει πίσω στο εργοστάσιο και στρώνεται αμέσως στην καινούργια δουλειά.

Με το πέρασμα του χρόνου, ο Μάριος κατάφερε να ανεβάσει σε εκπληκτικά επίπεδα τη φήμη του εργοστασίου με τις νεανικές του ιδέες και την άψογη εκπλήρωση τους. Με αυτό βγάζει αυτοπρόσωπο τον διευθυντή του που του παρέδωσε μια τόσο σημαντική θέση.

Έπειτα από κάποια χρόνια, λοιπόν, ο Μάριος έγινε ο βασικός μηχανικός όλου του εργοστασίου. Επειδή ο γιος του πλέον είχε μεγαλώσει και ήθελε να μάθει τη δουλειά του μπαμπά του τον έπαιρνε αρκετές φορές μαζί του στο εργοστάσιο. Έτσι, μετά από κάποια χρόνια έγινε εκείνος ο βασικός μηχανικός στο εργοστάσιο και ο Μάριος έγινε ο διευθυντής του ίδιου εργοστασίου.

Συμπερασματικά βλέπουμε ότι είτε με καλή είτε με κακή μεταχείριση στην δουλειά μας άμα είναι κάτι που αγαπάμε μπορούμε να φτάσουμε ψηλά, αρκεί να το προσπαθήσουμε μέχρι το τέλος.

ΤΕΛΟΣ

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Γεωργία-Θάλεια Επταμηνιτάκη

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Ιστορίες του Β1

Η ιστορία μιλάει για έναν μετανάστη ο οποίος δουλεύει καθημερινά πολύ σκληρά και δεν του επιτρέπεται να μιλάει με τους υπόλοιπους εργάτες στο εργοστάσιο. Φαίνεται, επίσης, πως ο εργάτης δεν μπορεί να αποκαλύψει το αληθινό του όνομα. Όλοι τον γνωρίζουν με έναν αριθμό.

Σήμερα ήταν άλλη μια κουραστική ημέρα. Δούλεψα πάλι την βάρδια δύο-δέκα. Μου έστειλαν ξανά έναν ελεγκτή, για να δει την δουλειά μου. Εγώ εκεί, ατάραχος, ήμουν μπροστά στο μηχάνημα, όταν με πλησίασε εκείνος. Ήταν σκληρός στο πρόσωπο και ντυμένος με επίσημα ρούχα. Μπροστά μου έδειχνε αριστοκράτης. Τον κοίταξα χωρίς να πω λέξη. Γύρισα πίσω στην δουλειά μου, χωρίς να του δώσω σημασία.

Με κοίταξε επί πέντε λεπτά σιωπηλός, η σκληρή έκφραση στο πρόσωπό του ίδια. Κάποια στιγμή ξερόβηξε και είπε:

- *Από πού είσαι εσύ, αν επιτρέπεται;*
- *Από την Γερμανία, κύριε.*
- *Χμ. Ξέρεις...*

Έκανε μια παύση για λίγα δευτερόλεπτα. Εγώ συνέχισα την δουλειά μου.

- *Κάποιος από εδώ μέσα μαρτύρησε πως σε άκουσε να μιλάς σε έναν άλλο εργάτη, και μάλιστα σε μια άλλη γλώσσα.*

Με κοίταξε επίμονα, σαν να περίμενε να του τα πω όλα εγώ.

- *Ο αδερφός μου ήταν, κύριε.*

Του απάντησα ήρεμα. Ο ελεγκτής δεν είπε τίποτα άλλο. Απλά έφυγε, χωρίς να πει κουβέντα. Τον κοίταξα καθώς έφευγε και αφοσιώθηκα στο μηχάνημα μπροστά μου.

Ιστορίες του Β1

Μία μέρα μετά, καθώς έμπαινα μέσα στο εργοστάσιο, βλέπω μπροστά μου τον εργοστασιάρχη. Σοβαρός και κουστουμάτος, όπως πάντα.

- *Σε περίμενα.*

Μου είπε σοβαρά.

- *Καλημέρα κύριε.*

Του είπα και έκανα μια υπόκλιση με το κεφάλι μου.

- *Έμαθα πως είχες πάρει-δώσε με εργάτες, σωστά;*
- *Μόνο με τον αδερφό μου κύριε.*

Ο εργοστασιάρχης έκανε ένα βήμα μπροστά.

- *Ξέρεις όμως τους κανόνες, έτσι δεν είναι;*
- *Ναι κύριε, τους ξέρω.*

Χαμήλωσα το βλέμμα μου και το πρόσωπο του εργοστασιάρχη σκοτείνιασε.

- *Όπως μου έδειξες, δεν τους ξέρεις. Απολύεσαι.*

Τον κοίταξα έκπληκτος, αλλά δεν είπα λέξη. Τι θα απογίνω εγώ τώρα;

- *Φύγε από μπροστά μου, αμέσως.*

Γύρισα και έφυγα χωρίς να πω κουβέντα. Με δάκρυα στα μάτια, βγήκα από το εργοστάσιο και γύρισα σπίτι μου.

Εκεί με περίμενα ο γιός μου, καμαρωτός-καμαρωτός. « *Μπαμπά, σου έχω νέα.*» μου είπε και χαμογέλασε. «*Και εγώ παιδί μου.*» του απάντησα. «*Με παίρνουν με υποτροφία από την σχολή στην Γερμανία πατέρα. Θα γυρίσουμε πίσω! Δεν χρειάζεται να μένουμε άλλο εδώ.*» Τον κοίταξα έκπληκτος, γεμάτος χαρά με τα νέα που μόλις μου είπε. «*Γιέ μου, αυτό*

Ιστορίες του Β1

είναι υπέροχο!» του φώναξα από χαρά και αγκαλιαστήκαμε. Μετά από ένα λεπτό τον άφησα και τον κοίταξα.

- *Εσύ τι ήθελες να μου πεις πατέρα;*
- *Άστα τα δικά μου τώρα γιέ μου και πήγαινε να φτιάξεις βαλίτσες.*

Έτσι κ' έκανε. Καθώς έφευγε αναστέναξα από ανακούφιση. Επιτέλους θα γυρνούσα πίσω στην πατρίδα μου. Αυτό με ένοιαζε μόνο.

ΤΕΛΟΣ

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Γιάννης Τζωρτζακάκης

Ελληνική Δημοκρατία
Ημερήσιο Γενικό Λύκειο Τυμπακίου
Σχολικό έτος 2023-2024

Ιστορίες του Β1

Η πίστωση

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο γνωστός Καθηγητής θα έφευγε για δουλειά, για ανασκαφές δηλαδή, τους καλοκαιρινούς μήνες. Η γυναίκα του το είχε πια συνηθίσει. Καλοκαιρινές διακοπές για την οικογένεια αυτή σημαίνει διακοπές στον τόπο που ο μπαμπάς είχε δουλειά. Μπορούσε να ήταν ένα μέρος κοντά σε θάλασσα αλλά και ένα μέρος ψηλά σε βουνό. Ο γιος τους, δε, όσο μεγάλωνε τόσο του άρεσε περισσότερο να πηγαίνει στη δουλειά μαζί με τον πατέρα του. Τουλάχιστον ήταν πάντα όλοι μαζί. Καλή διάθεση υπήρχε από όλες τις πλευρές, οπότε πάντα κατάφερναν να συνδυάσουν την εργασία με τη χαρά.

Αυτή, όμως, τη χρονιά τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ο καθηγητής δίσταζε. Η οικογένειά του δεν θα μπορούσε να τον ακολουθήσει αυτή τη φορά. Και, μάλιστα, θα πήγαινε σε ένα μέρος πεδινό που συνδυάζε και βουνό και θάλασσα, κάπου στην Ελλάδα – δεν είχε και μεγάλη σημασία το όνομα του μέρους. Ο γιος του βρισκόταν στο νοσοκομείο. Επρόκειτο να υποβληθεί σε μία αρκετά δύσκολη και περίεργη εγχείρηση. Είχε εκείνη την αρρώστια. Θα έμενε η γυναίκα του πίσω, αλλά και πάλι δεν ήταν το ίδιο. Αλλά, από την άλλη, έπρεπε να πάει τουλάχιστον για κάποιες μέρες στο πεδίο – τουλάχιστον να οργανώσει εκεί τα πράγματα.

Όπως πάντα τα πάντα ήταν όλα έτοιμα. Άδειες, χάρτες και βιβλία που θα έπαιρνε μαζί του, η λίστα με τους επτά φοιτητές – εργάτες που θα

Ιστορίες του Β1

πήγαιναν μαζί του με τα στοιχεία επικοινωνίας τους και αυτά των οικογενειών τους, εισιτήρια, χρήματα, ρούχα και εργαλεία. Όλα τα υλικά ήταν έτοιμα. Μόνο η καρδιά του δεν ήταν.

Είχε διαβάσει για αυτό το μέρος. Το γνώριζε καλά. Είχε δουλέψει ξανά σε εκείνη την περιοχή. Τη γνώριζε καλά. Η ομάδα του είχε, μάλιστα, σε προηγούμενη χρονιά, εντοπίσει, μάλλον, ένα αρχαίο ελληνικό κλασικό οικισμό. Πιο συγκεκριμένα, είχαν βρεθεί τα τείχη – τα όρια, δηλαδή, ενός αστικού (;) οικισμού. Αυτή τη χρονιά, στόχος ήταν να ανασκάψει μέσα στα όρια του οικισμού. Ήταν, όντως, οικισμός, πόλη ή χωριό; Ήταν μητρόπολη ή αποικία; Η ερευνά του θα βοηθούσε ακόμα και την ιστορική γνώση της περιοχής. Αρχαιολόγος πρώτης γραμμής, είπαμε, ήταν ο καθηγητής. Ο καθηγητής μας αν και γνώριζε τη σπουδαιότητα των εκάστοτε ερμηνειών που παρουσίαζε σε συμπόσια, σε συνέδρια και διαλέξεις και μαθήματα, ήταν πάντα ταπεινός και εργατικός. Ήταν μάλιστα ιδιαίτερα αγαπητός και στους φοιτητές, αλλά και στους συναδέλφους του. Σπάνιο πράγμα για άνθρωπο του επιπέδου του.

Άφησε, λοιπόν, τη μισή του καρδιά στο σπίτι του και πήγε στη δουλειά του. Ούτως ή άλλως έπρεπε να πάει. Έπρεπε να δουλέψει για να ζήσει την οικογένειά του. Αυτή ήταν η δουλειά του. Απλά, ήταν και ιδιαίτερα τυχερός στη ζωή του και είχε ως δουλειά κάτι που αγαπούσε. Και, μάλιστα, εκείνη την εποχή έπρεπε ακόμα παραπάνω να δουλέψει επειδή με τα νοσοκομεία και τους γιατρούς είχαν αρκετά έξοδα. Η αλήθεια είναι πως είχαν μερικά, όχι πολλά, χρήματα στην άκρη, αλλά αν σταματούσε τι θα γινόταν; Δεν ήθελε καν να το σκεφτεί.

Ιστορίες του Β1

Έφτασαν, λοιπόν, σε εκείνο μέρος. Ξεκίνησαν να οριοθετούν τον χώρο για τις απαραίτητες δοκιμαστικές τομές. Άλλες δεξιά, άλλες αριστερά (εντός και εκτός, δηλαδή) των τειχών που είχε βρεθεί. Σκοπός ήταν να εντοπίσουν τον οικισμό, αν υπήρχε όντως. Τον εντόπισαν. Ήταν οικισμός. Δεν έχει, τελικά, σημασία αν ήταν δεξιά ή αριστερά του τείχους. Δεν θυμάμαι κιόλας, να πω την αλήθεια.

Όλα πήγαιναν όπως τα υπολόγιζε και ο καθηγητής σκεφτόταν να επιστρέψει στο σπίτι. Θα άφηνε την ομάδα του να συνεχίσει το έργο του. Της είχε απόλυτη εμπιστοσύνη και αυτή επίσης. Ούτως ή άλλως θα βρισκόταν σε καθημερινή και συνεχή επικοινωνία. Την ημέρα, λοιπόν, την οποία ο καθηγητής ετοίμαζε τη βαλίτσα του. Άκουσε μία φωνή. «Βρήκαμε πειραγμένο χώμα». Λαθρυνασκαφές, σκέφτηκε και συνέχισε να βάζει τα ρούχα του στη βαλίτσα. Και μετά από λίγο «Βρήκαμε οστά!». Ο καθηγητής σταμάτησε. Έτρεξε αμέσως προς εκείνη την τομή. Ήταν μια μεγάλη τομή 3x3.

Αμέσως είπε στην ομάδα να σταματήσει. Διαταραγμένη στρωματογραφία σε κλασική ανασκαφή και οστά στο ένα περίπου μέτρο μπορεί να είναι ύποπτο. Είπε στην ομάδα να προχωρήσει με προσοχή. Ευρήματα δεν βρέθηκαν που να στηρίζουν μία τυπική ταφή. Μόνο οστά. Και μάλιστα δύο κρανία. Ένα ενήλικα. Και ένα βρεφικό. Και μάλιστα και τα δυο κοιτούσαν προς τα κάτω. Χωρίς να το φιλοσοφήσει ο καθηγητής κάλεσε αμέσως την αστυνομία.

Ιστορίες του Β1

Εν τω μεταξύ η ώρα περνούσε, υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να έχανε το πλοίο. Και την επομένη θα ήταν μία κρίσιμη μέρα για την οικογένεια. Ο γιος θα έκανε την τελευταία επέμβαση. Η αστυνομία καθυστέρησε να έρθει. Παρόλο που οι εξηγήσεις δεν κράτησαν πολύ, ο καθηγητής έχασε το πλοίο της γραμμής. Πάντως, ο καθηγητής είχε δίκιο πως η ταφή ήταν πολύ πιο πρόσφατη από ότι τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα.

Την επόμενη μέρα, οι ανασκαφές ξεκίνησαν πολύ νωρίς το πρωί παρουσία και του καθηγητή και τριών εκπροσώπων της αστυνομίας. Γεγονός, πάντως, είναι πως καθώς απομάκρυναν οι φοιτητές το σκέπαστρο για να κάνουν καθηγητής και αστυνομία την απαραίτητη φωτογράφιση – τεκμήριο της «ταφής» και ο ήλιος ακούμπησε τα βρεφικά οστά, το τηλέφωνο του καθηγητή χτύπησε. Ήταν ο γιατρός ο οποίος πραγματοποίησε την τελευταία επέμβαση. Ο γιος του απέκτησε ξανά κανονική πίστωση χρόνου, τόση όση έχουμε όλοι οι άνθρωποι πάνω από τη γη και κάτω από τον ήλιο.

Και αν απορείτε πως τα γνωρίζω όλα αυτά. Ήμουν και εγώ ένας από τους επτά.

ΤΕΛΟΣ